

Единъ день адмиралътъ пакъ дошълъ. Крилата му били още по-шарени. Никоя друга пеперуда не била тъй пѣстра като него. Скоро надошли и други брѣмбари и пеперуди и около ябълката се люшкало голѣмо хоро. Всички играяли и тропали. Най-отгорѣ билъ адмиралътъ, уловенъ до *пауновото око*. Той не поглеждалъ никакъ дѣщерята на златния брѣмбаръ. Ней станало мжчно и се пустнала отъ хорото. Не играяла и една малка пеперудка, защото нѣкой ѝ настѣпилъ крилото и го скжсалъ. Цигуларътъ се приближилъ до нея и започналъ да се разговаря. Тя се отнесла тъй добрѣ и любезно къмъ него, че той се окуражилъ и я поискалъ за жена. Но тъкмо въ туй врѣме долетѣла при тѣхъ голѣма пепелява пеперуда. Викала се *мрѣтвешка глава*. Тя жалѣяла баща си, който наскоро билъ умрѣлъ и за туй не играяла. Малката пеперудка заговорила съ нея и съвсѣмъ не обрѣщала внимание на Цигуларя. Станало му мжчно, и той отишълъ у дома си. Тъкмо що затворилъ вратата слѣдъ себе си и изведнѣжъ се чуло: „Куку! куку!“ И когато си подалъ главата прѣзъ вратата, видѣлъ какъ падали крилата на красивия адмиралъ. Кукувицата изкълвала всички брѣмбари и пеперуди, които не успѣли да се скриятъ, извикала още единъ пжтъ „куку!“ изсмѣла се и си отишла. Слѣдъ малко останалитѣ живи гости на ябълката излѣзли изъ скривалищата си и подъ прѣдводителството на мрѣтвешката глава се запжтили къмъ розовата градинка. Всички били издрани и погрознѣли, особено нѣжнитѣ пеперудки: шарениятъ прашецъ по крилата имъ опадалъ.

V.

Цигуларътъ пакъ се заловилъ усилено да работи и свѣршилъ много работа по околнитѣ дървета. Дошла недѣля — день за почивка. Тогава той се приготвилъ да отиде къмъ розовата градина, отдѣто идѣли пеперудитѣ.

Ето той пристигналъ до розовата градина. — Какъвъ разкошъ! Каква миризма! Хиляди розови цвѣ-